

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **T. T.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2025, č. j. 1 Az 20/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2025, č. j. OAM-1125/ZA-ZA12-K01-2024, neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Svoji žádost žalobce odvíjí od toho, že je homosexuál. Podle žalovaného však neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že mu hrozí azylově relevantní vážná újma (není v postavení ani LGBTQ+ aktivisty, ani není transgender osobou).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji výše označeným rozsudkem zamítl. Žalovaný podle něj shromáždil dostatek relevantních důkazů a zpráv o zemi původu k problematice sexuálních menšin. Podklady splňují požadavky plynoucí z judikatury. Městský soud upozornil mimo jiné na to, že žalobce od počátku tvrdil, že jej jeho rodina bude nutit do heterosexuálního manželství; nešlo tedy o obavy z pronásledování ze strany státní moci. Takový důvod však nelze považovat za azylově relevantní, byť s ohledem na obsah shromážděných zpráv o zemi původu je zřejmé, že postoj společnosti k sexuálním menšinám není přátelský. Žalovaný homosexuální orientaci žalobce nezpochybňoval. Oběti trestných činů v Kazachstánu mají možnost se obrátit na policejní orgány, které vesměs kriminalitu potírají a řeší. Skutečnost, že nastavení systému spočívá částečně též na korupci a konzervativních postojích k menšinám, ještě sama o sobě nemůže pro žalobce představovat jistotu získání mezinárodní ochrany. Žalovaný též upozornil na možnost vnitřního přesídlení do jednoho z větších měst, kde se nachází větší

LGBTQ+ komunity a liberálnější prostředí. Městský soud uzavřel, že sice lidsky rozumí žalobci v tom, že v rámci života v Evropě si zvykl na větší otevřenost a toleranci k odlišnosti a menšinové orientaci, nicméně pokud nechce čelit nátlaku své rodiny a žít si život „po svém“, musí tuto situaci řešit jiným prostředky.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, a to s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl zrušení napadeného rozsudku s tím, že jeho životní situace dopadá na situaci řady jeho krajanů, nacházejících se v obdobném postavení.

[4] **Stěžovatel** především uvedl, že dle provedeného dokazování mu hrozí v domovském státě persekuce, neboť je homosexuál. Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť neodpovídá na zásadní otázky podané žádosti. Při vypořádání žádosti je nezbytné nejprve posoudit postavení homosexuálů v domovském státě, přičemž z provedeného dokazování vyplývá, že tam jsou příslušníci LGBT komunity diskriminováni. Homosexualita je právním řádem i společností vnímána jako nežádoucí, pročez by stěžovatel po nuceném návratu do domovského státu nemohl žít svobodně. Ačkoliv homosexualita není na území domovského státu trestná, tak její projevy jsou nezákonné, a to v rámci pojmu propagace homosexuality. Je-li tedy jakýkoliv projev homosexuálního chování brán jako propagace sexuální orientace této menšiny, tak nelze dojít k jinému závěru, než že je homosexualita postavena mimo zákon, o čemž svědčí dále i to, že oslavy obdobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány skrytě. Ačkoliv je pravdou, že je správný orgán povinen posuzovat každou podanou žádost individuálně, tak nelze odhlédnout od obecných zásad azylového řízení. Stěžovatel je toho názoru, že je při posouzení jeho žádosti nezbytné nejprve objektivně zhodnotit postavení homosexuálů na území domovského státu, poté otázku, zdali je skutečně homosexuál, a poté posoudit relevantnost jeho obav. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však nenabízí přesvědčivé zhodnocení postavení členů LGBT komunity v Kazachstánu, kdy v řízení opatřené důkazy svědčí o tom, že jsou homosexuálové na území domovského státu skutečně pronásledováni. Ačkoliv není možné lékařsky posoudit a přezkoumat jeho tvrzení o sexuální orientaci, tak je třeba akcentovat, že před správním orgánem netajil existenci milostného vztahu. Pokud je tedy stěžovatel skutečně homosexuálem a pokud je tato orientace v jeho domovském státě tolerována jen za předpokladu, je-li skrývána, nelze po něm spravedlivě požadovat, aby se styděl za svoji orientaci a aktivně ji maskoval, neboť projevem jeho svobody je právě otevřená realizace jeho sexuální orientace.

[5] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel se vůči rozsudku vymezuje obecně za použití nicneříkajících výroků, které jsou stručné a bez jakékoli argumentace. Ve zbytku kasační stížnosti brojí proti napadenému rozhodnutí, což ale není smyslem kasační stížnosti. Ta neobsahuje jediný bod, který by bylo možné projednat. Kasační stížnost není „druhým pokusem“ pro tvorbu žalobních bodů, ani prostorem, kde se žalobní body bez dalšího opakují. To je případ neustávajícího boje kasační stížnosti za uznání stěžovatele jakožto homosexuála bez ohledu na to, že sexuální orientaci stěžovatele nikdo nerozpouští. Z kasační stížnosti je zcela evidentní neznalost nejen napadeného rozhodnutí, ale i napadeného rozsudku. Žalovaný uzavřel, že se nemá k čemu konkrétně vyjádřit, a proto odkázal na napadený rozsudek.

pokračování

[6] **Nejvyšší správní soud** se s ohledem podobu uplatněné kasační argumentace a vyjádření žalovaného zabýval nejprve tím, zda je kasační stížnost v dané podobě vůbec věcně projednatelná. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

[7] V tomto směru je třeba předně připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS z 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44). Z toho důvodu tedy rozhodně nelze za projednatelné kasační námitky považovat obecné formulace stěžovatele v kasační stížnosti týkající se tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku, resp. reprodukci znění zákona (soudního řádu správního).

[8] Dále je třeba zdůraznit, že kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Stěžovatel tedy musí vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS z 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským (městským) soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; z 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43; nebo z 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti kromě zcela obecných formulací (u nichž navíc není zřejmé, zda vůbec míří k napadenému rozsudku, a nikoliv k žalobou napadenému rozhodnutí) používá v podstatě totožný text jako v žalobě, a to pouze s drobnými formulačními odlišnostmi a změněným pořadím některých vět. Nejvyšší správní soud již nicméně ve své judikatuře výslovně uzavřel, že kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta. Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) pak není v takové situaci namístě (usnesení NSS z 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). To plně platí i v nyní projednávané věci, v níž s ohledem na shora reprodukované odůvodnění napadeného rozsudku ani nelze uvažovat o tom, že by odůvodnění kasační stížnosti představovalo (přípustné) setrvání na dříve uplatněné žalobní argumentaci, kterou by městský soud pominul.

[10] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žádné z nyní uplatněných tvrzení stěžovatele nesplňuje náležitosti projednatelného kasačního bodu. Jedná se tedy o nepřipustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz rozsudek NSS z 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, bod 16 a další tam citovanou judikaturu). Je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není ani oprávněn domýšlet za stěžovatele argumenty. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (rozsudek NSS z 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura).

V dané věci pak ani není prostor k tomu, aby „*Nejvyšší správní soud* „*stručně a obecně přezkoumal závěry krajského soudu*“ (usnesení NSS z 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42, bod 16).

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel z výše uvedených důvodů v kasační stížnosti neuplatnil ani jednu přípustnou kasační námitku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek je nepřípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. května 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu